

Στέργιος Ζυγούρας
Καθηγητής ΠΕ16 στο Μουσικό Σχολείο Θεσσαλονίκης

Προς τον: Δ/ντή Β/θμιας Εκπ/σης Αν. Θεσσαλονίκης
κ. Θεόδουλο Ταπανίδη

Κοινοποίηση: Σύλλογος Καθηγητών Μ.Σ.Θ.
Διευθυντής του Μ.Σ.Θ.
Υποδιευθυντές του Μ.Σ.Θ.

Θεσσαλονίκη, 31-1-2008

Με γνώμονα τα συμφέροντα και τα δικαιώματα των μαθητών αφ' ενός και την ηθική-τυπική υπόστασή μου στο χώρο του δημόσιου σχολείου αφ' ετέρου, σας καταθέτω κύριε Προϊστάμενε την καταγγελία μου για το τελευταίο σοβαρό γεγονός που συνέβη στο Μουσικό Σχολείο Θεσσαλονίκης όπου και υπηρετώ, μέσα από μια σύντομη, παιδαγωγική ανάλυση του θέματος.

Λίγες μέρες μετά την έναρξη του ημερολογιακού έτους, απόντος του Διευθυντή, είδα επάνω στο γραφείο του το βιβλίο των πρακτικών του συλλόγου διδασκόντων ανοιχτό, σε σελίδα με ονόματα καθηγητών, μερικά από τα οποία είχαν υπογραφές. Παίρνοντας στα χέρια μου το βιβλίο, διάβασα την πράξη αρ. 59 η οποία προηγείτο των υπογραφών. Με έκπληξη αρχικά και θλίψη στη συνέχεια διαπίστωσα ότι επρόκειτο για ένα πρακτικό συνεδρίασης της 18^{ης} Δεκεμβρίου 2007 που καθόριζε το «πρόγραμμα αναπλήρωσης των χαμένων διδακτικών ωρών λόγω της κατάληψης» που είχε πραγματοποιηθεί από τους μαθητές μας κατά το μήνα Οκτώβριο. Τα συναισθήματα που ανέφερα, οφείλονταν στο ότι η συνεδρίαση που είχε καταγραφεί στο πρακτικό, ουδέποτε είχε γίνει στο σχολείο μας.

Συζήτησα το γεγονός με κάποιους συναδέλφους που είχαν ως τότε υπογράψει και σύντομα επιβεβαίωσα τη θλιβερή πραγματικότητα. Το θέμα της υπογραφής και της ουσίας της ήταν, για όσους είχαν υπογράψει, από μικρό έως ανύπαρκτο. Την επόμενη μέρα, ενώ περνούσα από το διάδρομο, με κάλεσε στο γραφείο του πρωτοκόλλου συνάδελφος η οποία εκείνη την ώρα είχε επιφορτιστεί με το έργο της συλλογής των υπογραφών. Της είπα από μακριά ότι αν επρόκειτο για το ζήτημα «αναπλήρωση-κατάληψη» δεν επρόκειτο να υπογράψω και μου απάντησε ότι υπάρχουν και άλλα πρακτικά που έπρεπε να υπογραφούν, πράγμα που τελικά έγινε από μέρους μου.

Περίμενα έως τη συνεδρίαση της 23-1-2008 που έγινε με τη λήξη του α' τετραμήνου και εκεί παρέδωσα δακτυλογραφημένο κείμενο (βλ. συνημ) στα παρόντα μέλη, εξηγώντας και προφορικά τις απόψεις μου. Ανέλυσα το ζήτημα από την τυπική και ουσιαστική πλευρά, καλώντας το σύλλογο να πάρει θέση για την αποδοχή της αυτοκατάργησής του, και να συζητήσει το γιατί αυτό συνέβη στο σοβαρό θέμα «κατάληψη». Ο ρόλος του Διευθυντή ήταν, δυστυχώς, αρνητικότατος. Αφού δικαιολογήθηκε ότι πιεζόταν χρονικά να δώσει απάντηση σε σχετικό αίτημα που του διαβιβάστηκε, ανέφερε ότι ειδοποίησε το σύλλογο δύο φορές χωρίς να λάβει συγκεκριμένη απάντηση ή αντίρρηση, κάτι που τον οδήγησε στη σύνταξη του πρακτικού αρ. 59. Στη συνέχεια ανέφερε ότι όλοι έχουν υποχρέωση να υπογράψουν το πρακτικό αυτό, σημειώνοντας δίπλα στο όνομά τους τη λέξη «διαφωνώ» στην περίπτωση που έχουν άλλη άποψη. Η

συνεδρίαση έκλεισε τελικά στο θέμα αυτό με κάποιες εκφρασμένες αμφισβητήσεις και με σιωπηρή αποδοχή της διαμορφωθείσας κατάστασης.

Με οδύνη όσον αφορά στην παιδαγωγική διάσταση του θέματος και με ενστάσεις ήθους και νόμου επί της παρακμιακής πρακτικής που επιχειρεί σταδιακά να διαβρώσει το σχολείο στο οποίο υπηρετώ, φέρνω το ζήτημα σ' εσάς, ελπίζοντας σε παρέμβαση για την αποκατάσταση του κύρους που πρέπει να έχει ένας Σύλλογος Διδασκόντων. Αναγκάζομαι να τονίσω το αυτονόητο: ότι μου είναι αδύνατον να μετέχω ενός συλλογικού οργάνου, που αποπροσανατολίζεται, σύρεται, δομεί το εικονικό σχολείο, συμμετέχει σε ευτελισμό των θεσμών, εκβιάζεται ή/και συναλλάσσεται με κριτήρια ιδιοτελή, όλα αυτά ενώπιον ενός προϊσταμένου σχολικής μονάδας με μεγάλη πείρα που πρόσφατα επανεξελέγη στη θέση αυτή. Πολύ δε περισσότερο, αδυνατώ να μετάσχω ή να αποσιωπήσω τέτοιες διαδικασίες, όταν καθημερινά καλούμαι να αντιμετωπίσω κατά πρόσωπο το μαθητή μέσα στην τάξη, στο πολυσύνθετο αντικείμενο ήθους/ύφους που λέγεται «μουσική». Αναλαμβάνω δε και την ευθύνη που μου αναλογεί για το ότι παραποιημένες συλλογικές πράξεις με σοβαρές παιδαγωγικές επιπτώσεις, δεν συμβαίνουν πρώτη φορά στο Μ.Σ.Θ.

Σχετικά με το θέμα της άνευρης και αφελών αιτημάτων κατάληψης που συνέβη στο σχολείο μας, κάτω από συνθήκες και σκοπιμότητες που χρήζουν διερεύνησης, εκτιμώ ότι η αρνητική στάση του Διευθυντή κατά τη διάρκειά της (συνεννόηση με το συντονιστικό των μαθητών για την είσοδο και παραμονή του στο σχολείο, μη σύγκληση του Σχολικού Συμβουλίου) σε συνδυασμό με την μετέπειτα σιωπηρή στάση του συλλόγου, εκπέμπουν προς τους μαθητές και την κοινωνία εσφαλμένα μηνύματα περί ευθύνης, ατομικών δικαιωμάτων, κοινωνικών διεκδικήσεων και προτεραιοτήτων της Παιδείας. Η κατάσταση σαφώς χειροτερεύει, όταν ως δάσκαλοι, υποκριτικά συμμετέχουμε στην συναλλαγή-ανταλλαγή της εκπαιδευτικής εκδρομής με την ποσοτική καταμέτρηση της μαθησιακής διαδικασίας, κάτι που θεωρούμε ότι λειτουργεί ως κολυμβήθρα του Σιλβάμ. [Ας παρακάμψουμε προς το παρόν την περίπτωση μιας έκνομης διαδικασίας ανάθεσης της εκδρομής σε ταξιδιωτικά πρακτορεία]. Οι αρνητικές επιπτώσεις κορυφώνονται με την ηθική απονέκρωση της νεολαίας, με την καταστροφική επένδυση και την ισοπεδωτική αντίληψη που περνάμε στην εφηβεία ότι οι κοινωνικοί αγώνες αποτυγχάνουν, ότι *δεν αξίζει να αγωνίζεσαι για ό,τι δεν σε αφορά προσωπικά*.

Συμπερασματικά, ως σημαντικότερο ζήτημα θεωρώ τον κατήφορο ενός Μουσικού Σχολείου κάτω και από τέτοιες συνθήκες. Καθώς ο θεσμός αυτών των Σχολείων είναι ελλιπής και από την ίδρυσή τους ουδείς πολιτικός παράγων ασχολήθηκε μαζί τους, η δυσλειτουργία τους είναι συνεπαγόμενη. Μέγιστη ευθύνη συνεπώς, όσων εμπλέκονται, είναι η διαφύλαξη κάθε θεσμικού στοιχείου που διέπει το δημόσιο σχολείο. Στο πλαίσιο αυτό, κάθε ιδιωτεύουσα ιδιοκτησιακή αντίληψη δημοσίου πράγματος, κάθε «εν κρυπτώ» συγκεντρωτισμός, κάθε προώθηση οιοδήποτε συμφέροντος πλην του κατά νόμο δημοσίου, είναι *-θλιβερό που αναγκαζόμαστε να το λέμε-* απολύτως καταδικαστέα.

Με τιμή

Στέργιος Ζυγούρας

Συνημμένο: Ένα